

kažem da je Aristotel nemetafizički mislilac i da ga “branim” od Deride, već da u njegovim predavanjima progovara nedvosmisleno svest o tome da se ne može oprisutniti ono što se uvek već u filozofiji hoće, filozofija uvek već muca o tome. Naravno, Derida bi rekao da je sama želja problematična, ali treba se pitati i to šta je sprečilo Platona i Aristotela da misle da je metafizički san zaista moguć, iako su ga oni nedvosmisleno sanjali. Da li je ta nemogućnost nešto slučajno za njihovo mišljenje ili ipak govori o nečemu suštinskom što njih razlikuje od kasnijeg kretanja filozofije. Da li je kasnija filozofija samo smelost da se san filozofije ostvari? I ako je tako, zašto Platon i Aristotel na to nisu bili spremni? Šta je to što im nije dalo da se osmele da otvoreno krenu putem sna o čistom prisustvu bića?